

lod indflyde en Strøbmærkning, om jeg saa maa kalde det, om hvad man paa Landet kan lægge op. Han syntes at gaae ud fra, at hele Landbefolkningen kun bestaaer af Godseiere og Fæstebønder. Gud stee Lov, Fæstebønderne ere nu kun den mindste Part, og jeg siger ogsaa Gud stee Lov, at vi have Selveierbønder, der komme godt ud af det, og ganske vist lægge Meget op, og det, de lægge op, faae de Lov til at beholde, uden at nogen Godseier kan gjøre Indgreb deri. Det var kun denne Bemærkning, jeg vilde tillade mig at gjøre mod de Ytringer, der ere faldne.

Willing: Omendkjøndt jeg ikke havde ventet at komme til at tage Ordet i denne Sag, har jeg dog ikke kunnet undlade at begjære det for at fremkomme med nogle Bemærkninger med Hensyn til de Udtalelser, her have fundet Sted. Jeg skal ikke fordybe mig i at gaae ind paa de Gagesatter, som ere foreslaaede for de forskjellige Embeder, eller hvorvidt de kunne være passende, men jeg troer dog, at naar man skal bedømme, hvorvidt de kunne være passende for Embedsmændene, ligger det Spørgsmaal først og fremmest naturligt for, om de ere passende med Hensyn til det Arbejde, der skal udføres, saavel som om Embedsmændene derved kunne tilfredsstille deres Livsfornødenheder og leve nogenlunde rundeligt. Seer man hen til det første Punkt, om der er givet Bederlag for Arbejds Udførelse, da er det vel noget vanskeligt at bevare det. Mig forekommer det, at man ikke kan Andet end sige, at Embedsmændene ere rundeligt aflagte efter Forslaget, som det foreligger fra Folkethinget. Imidlertid skal jeg ikke fordybe mig heri, men dog tillade mig at bemærke, at jeg veed, at der f. Ex. er en Embedsmand — det er ikke i den Jurisdiction, hvortil jeg hører — som har erholdt Tilbedelse til at reise fra sit Embede i de 11 Maaneder af Aaret og lade det bestyre af en Fuldmægtig for et ringe Beløb af den Gage, der tilkommer ham. Imidlertid vil jeg ikke urgere videre herpaa, da jeg veed, at det er et enestaaende Exempel og ikke vil have Ind-

flydelse paa alle andre Embeder; men jeg har dog ikke villet undlade at fremsføre det. Seer man nu hen til, hvad der behøves til Livets Ophold og Fornødenheder, da er det allerede af flere Rigsdagsmænd udtalt, at det er en Skjønssag. Afgjørelsen heraf beroer meget paa, hvorledes man vil leve, hvor økonomisk man vil indrette sig. Man kan leve tarveligt, man kan leve ødselt osv. Den ærede Minister, som er tilstede paa Justitsministerens Begne, udtalte ved Behandlingen af et andet Lovforslag, at der er en bethydelig Forskjel i saa Henseende; medens Nogle kunne leve for, jeg troer den ærede Minister dengang nævnedes 300 Rd., kunne Andre bruge flere Tusinder. Det er Alt, som man stiller sine Forbringer til Livet; men uanset dette kan jeg vel forklare mig, hvorfor de forskjelligste Anskuelser komme frem, ikke alene her, men ogsaa udenfor Representationen. Det beroer navnlig paa, hvorledes man er vant til at leve, og paa hvad Standpunkt man staaer. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at det gjælder ikke om Alle og Enhver, at de, naar de fødes til Verden, lægges i Buggen som Adelsmænd eller Ciere af store Godser, uden at de behøve som andre Borgere at arbejde og frembringe, hvad de skulle leve af. De, som staae paa dette Standpunkt, gjøre store Forbringer til Livet; men de, der ere opfødte i en mindre Kreds og ved deres egen Flid og Bindstikselighed ere komne frem, have mangen en Gang kun lidt at leve af, og maae dog betale store Skatter. Der er saaledes en stor Forskjel mellem disse og de Medlemmer af Samfundet, som nyde Meget af Staten, men kun hve Lidt til Statskassen, tildeels slet Intet, om de end maae hve Noget til Communen. Den ærede 4de Landstingsmand for Kjøbenhavn (Mabvig) udtalte vel, at det forekom ham, besynderligt, at Embedsmænd bleve ansatte til Communeskatter, uden at have nogen væsentlig Deel i at bestemme dem; men det kunde vel være, at noget Lignende er Tilfældet, forsaavidt der er dem, der deeltage i at bestemme Udgifterne, uden at de selv hve det mindste Bidrag i saa Henseende.